

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ГОСТЕНИНЪТ ОТ ЮЖНА АМЕРИКА

Превод от руски: Любомир Методиев, 2003

chitanka.info

Една неделя сутринта на улица Голяма месткомовска се появи джентълмен, когото никой от колоколамчани не бе виждал до тогава. Джентълменът беше с костюм от розов шевиот и с вратовръзка на звездички. Той ухаеше на дъхави прерии. Озърташе се стъписано и от умиление по пълното му лице се стичаха седефени сълзи. Подир странния джентълмен се движеше багажна количка с куфари в какви ли не цветове, сподирена от носача на гарата.

Щом стигна до площад Членски, кортежът спря. Тук пред розовия джентълмен се откри такава възхитителна гледка към град Колоколамск, че той заплака на глас. От учтивост носачът също захлипа. От него завоня на водка.

Така, разплакани, след един час ги завари мосю Оригинал, председателят на лъжезадругата „Частен труд“, който минаваше през площада по работа на задругата.

Оригинал спря на десетина крачки от непознатия и го попита учудено:

— Пардон, откъде сте си купили този костюм?

— От Буенос Айрес — отвърна разплакан джентълменът.

— Ами вратовръзката?

— От Монтевидео.

— Вие какъв сте? — ахна Оригинал.

— Аз съм колоколамчанин — отговори джентълменът. — Казвам се Хорацио Федоренкос.

Председателят на лъжезадругата изпадна в неописуем възторг. Той сграбчи розовия шишко през кръста, вдигна го във въздуха, разцелува го звучно и го заразпитва на висок глас.

След десет минути Оригинал знаеше всичко от игла до конец. Преди тридесет години Герасим Федоренко напуснал Колоколамск, открил диамантено находище и сега не си знае парите. Но докато се скитал из равнините на Южна Америка, все си мечтаел да зърне поне с крайчеца на окото родния Колоколамск. И ето че сега е тук и ридае от щастие.

Празникът в чест на съгражданина се състоя в анкетната зала на военизираните курсове по рецитация и пеене. Хорацио Иванович попълни почетната анкета, турена в папка от шевро, и се разцелува с началника на курсовете Синдик-Биковски. През неофициалната част на тържеството Федоренкос се впусна да танцува руски танци. Гънеше

гръб и потропваше лекичко с гьонените си подметки. По изгрев-слънце Хорацио толкова се трогна, че реши да увековечи гостуването си в родния град, като построи за съгражданите си небостъргач на тридесет и два етажа.

— Дрън-дрън! — споделиха колоколамчани, докато хвърляха на ръце гостенина. — Другото пак иди-дойди, но за къщата си измисля. Няма такива къщи в природата.

И колко смаяни бяха те, когато след някаква си седмица на площад Членски се появиха кулокранове. От столичните центрове на цели тумби надойдоха техници, инженери, работници. Строежът бе направляван лично от Хорацио. По син дочен комбинезон той псуваше делово на странна смесица от руски и испански.

Колоколамчани хвърляха присмехулни погледи към строежа. Навъртаха се около изграждащата се сграда с вид на обидени годеници и се ограничаваха с това да крадат от строителните материали, та да се запасят с дърва за огрев, и да мърморят, че строежът напредвал твърде мудно.

Към края на втория месец небостъргачът беше почти готов. Тридесет и вторият му етаж опираше в облаците. Дълбоко под земята монтьорите привършваха със сглобяването на електромоторите. В квадратните стъкла по прозорците от долните етажи се оглеждаха девствените гори и езерата около Колоколамск. А в прозорците на двадесет и петия етаж се отразяваше дори губернксият град, отстоящ на цели 180 километра.

Оставаше само да бъде монтирано парното отопление, да бъдат сложени порцелановите тоалетни чинии и печките в кухните да бъдат включени в общата електромрежа. Не бяха довършени и куп дреболии, без които да живееш в голяма къща си е цяла мъка.

Точно тогава плъзна мълвата, че през нощта Никита Псов се е нанесъл на своя глава в небостъргача заедно с цялото си домакинство и със свирепото си куче. Разправяха, че Никита се е настанил в най-хубавия апартамент. Бил сложил къщурката на свирепото си куче пред входната си врата, на стълбищната площадка.

Това бе достатъчно, та изгарящите от нетърпение колоколамчани да се втурнат като скакалци към недовършената сграда и да превземат апартаментите. Те помитаха монтьорите и бригадирите, изпречили се на пътя им. Хорацио Федоренкос призова съгражданите си да проявят

благоразумие, но всуе. Той застана гологлав пред обкованата с мед пътна врата и се провикна:

— Милициос!

Нахълтващите в небостъргача граждани само се подхилваха и блъскаха с все сила Хорацио Иванович с полиците и миндерите. Федоренкос си замина. Никой не забеляза това.

В новата къща се настани целият Колоколамск заедно с жителите, кръчмите, учрежденията, рогатия добитък и домашните птици. Отделението на милицията и многобройните будоари за изтрезняване на гражданите се разположиха в центъра на сградата — на шестнадесетия етаж.

Колоколамчани настояха кръчмите да бъдат разпределени равномерно из цялата сграда; за да отиват възможно най-бързо в тях, им бе разрешено да ползват без опашки пътническите асансьори. Експресните асансьори, които бяха и с по-голяма вместимост, бяха предоставени за рогатия добитък. Всяка сутрин краварят вкарваше кравите в асансьора и ги смъкваше долу — на паша.

В началото гражданите бяха на седмото небе от радост и се впуснаха в необуздани празненства. Циркулираха из небостъргача методично като кръвообращение: от апартамента до кръчмата на най-близкия етаж, оттам в будоара за изтрезняване, после в милицията — да им съставят протокол, след това — на първия етаж — да се съдят, и накрая на двадесет и деветия етаж. Етажа на затворниците.

Празниците отшумяха и настанаха делници. Сутрин по всички етажи блъскаха брадви. Колоколамчани цепеха дървените прегради и си палеха с тях кюмбетата, които си бяха донесли от старите къщи.

От тръбите на недовършеното централно отопление си направиха легла. От медните брави по вратите майсторяха запалки. Продаваха тази занаятчийска продукция в губерния център. Простираха си прането по лакираните парапети на стълбището, а на мраморните площадки си сковаха дъсчени вилни нужници.

Никита Псов от деветнадесетия етаж, който се топеше от мъка по волния колоколамски живот, веднъж се вмъкна в асансьора да си нацепи дърва. Закачи с брадвата някакъв бутон и асансьорът хукна. Той безспир сновеше с клетката си нагоре-надолу. Гражданите се стекоха на мраморното стълбище и смаяни зяпнаха обезумялата машина. В очите им се мяркаше недоверие към техниката.

Гражданката Псова, крайно глупава жена, търчеше нагоре-надолу след асансьора и крещеше:

— Никита Иванович! Поне да ми беше дал ключа от апартамента! Не мога да си вляза.

Колоколамчани разбиха вратата на апартамента на Псови. Тъй като вече нямаше как да заключат апартамента, още същата нощ крадци го обраха до шушка. Подозрението падна върху петия етаж — твърде съмнителен и вече получил името Гарвановото свърталище^[1]

Асансьорът бе спрял чак вечерта на втория ден. Наложиха се колоколамчани да счупят динамото. Сградата потъна в мрак. След като бе измъкнат от асансьора ни жив, ни умрял, Никита Псов изпъшка ядно:

— Притрябвали са ни такива къщи! Всичко се почна от оня, от международния джентълмен.

А щом видя плякосания си апартамент, тутакси се изсели от небостъргача и след като изпочупи с камъни всички прозорци на омразното му Гарваново свърталище, си се прибра в старата схлупена къщурка. Подгонени от студа, жителите на Гарвановото свърталище нахълтаха на шестия етаж, където се помещаваха изключително набъбналите курсове по рецитация. Курсистите рецитатори станаха хулигани. По тъмното стълбище се появиха обирджии. Те сваляха кожусите и галошите на самотните колоколамчани.

Бандитите организираха нападение и в апартамента на Оригиналови, които живееха на затънтения тридесет и втори етаж със запушена канализация. Подплашен, председателят на лъжезадругата последва примера на Никита Псов. Той заяви в домоуправлението, че си умира от страх да живее толкова нависоко и че освен другото му пречи влагата от стрелкащите се под прозорците облаци.

За три дни в небостъргача не остана жив човек. Колоколамчани се върнаха в старите си къщи. Милицията остана още малко, но накрая се изнесе и тя.

Полека-лека цялото оборудване на чудесния небостъргач беше пренесено по къщите. От сградата остана само скелетът. Черните квадрати на прозорците гледаха натъжено девствените гори и езерата около Колоколамск, а губернският град вече не се оглеждаше в стъклата на двадесет и петия етаж.

[1] Игра на думи — Вороня слободка идва както от ворон — гарван, така и от вор — крадец — Бел.ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.